

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA

DE LA "LLIGA D'ASSOCIACIONS DE MÚSICA"

CURS DISSETÈ: 1929-30 CONCERT QUART

SESSIÓ
ROBERT GERHARD

COL·LABORADORS:

CONCEPCIÓ BADIA D'AGUSTÍ, sopran

ALEXANDRE VILALTA, piano

ESTEVE GRATACÒS, flauta

CASSIÀ CARLES, oboè

JOAN VIVES, clarinet

ANTON GOXENS, fagot

RAMON BONELL, trompa

COBLA BARCELONA-ALBERT MARTÍ

ORQUESTRA DE CORDA

Direcció general: ROBERT GERHARD

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 22 de Desembre de 1929
a les deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER ALS SOCIS

ROBERT GERHARD

PROGRAMA

Obres de
ROBERT GERHARD
(ESTRENES)

I

CONCERTINO (1927-28), per a orquestra de corda.

- I *Allegro assai.*
- II *Andante espressivo e con motto.*
- III *Allegretto vivace con spirito.*

7 HAI-KAI, de *Amour et Paysage*, de J. M. JUNOY (1923),
per una veu de sopran, amb acompanyament de piano, flauta,
oboè, clarinet i fagot.

II

QUINTET (1928), per a flauta, oboè, clarinet, trompa i fagot.

- I *Moderato.*
- II *Andante sostenuto.*
- III *Allegro giocoso.*
- IV *Vivace scherzando.*

III

CANÇONS POPULARS CATALANES, del recull
14 Cançons Populares Catalanes (1929), per una veu de
sopran i piano.

1. LA COMTESSA DE FLORIS.	5. ENEMIC DE LES DONES.
2. L'ESCOLTA.	6. LA MORT I LA DONZELLA.
3. LA CALÀNDRIA.	7. EL PETIT VAILET.
4. CANÇÓ DE LLADRE.	8. ELS BALLAIRES DINS D'UN SAC.

SARDANA I (1929), per a fluiol, 2 tiples, 2 tenors, 2 trompetes,
2 fiscorns, trombó, tuba, contrabaix i percussió.

SARDANA II (1929), per a flauta (flautí), fluiol, tiple, tenor,
saxofón tenor, fagot, trompeta, trompa, fiscorn, trombó, tuba,
contrabaix i percussió.

PIANO PLEYEL

Dimarts, 14 de Gener de 1930

QUARTET BELGA AMB PIANO

MARCEL MAAS, *piano*
GEORGES LYKOUDI, *violí*
CHARLES FOIDART, *viola*
JOSEPH WETZELS, *violoncel*

PRIMERA AUDICIÓ
de la
Suite Divertissement de TANSMAN
i obres de
MOZART i SCHUMANN

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

Miguel Llobet

Amadeu Vives - Pg. 1 from 24

Higinio Anglés, Claris 7. 3. 1a

Estelrich, Joan - 302 C de C

Martí Esteve

Tomàs Garcés Conts 658

López - Pico, Rbla Catalunya 121 (?)

Maris J. Pere. - Arago 314 (Bome)

Puella, Marian. -

Marshall, Frank -

Carles Riba - Atenor

Espinal -

Mompou, Frederic - Casp 80

~~Scha~~ Sanchez - Juan. Sebastià

Fanàn: Mayoral - La ben

~~Ma. Tarsa Vernet~~

Maria Carrabato

Callicó Ferrán - Pge Unio 2

Trabal Francesc - Sabadell

Hurtado Victor - P. g. 19

Cabot Just - ~~Ateneu~~

D. Ma Junoy - Tel mate

Carles Cardó, Pre. -

Joaquín Pena - Institut Casals

Dr Ramón Sanó, Provenza 175

Tothom qui toqui el piano, ha d'adquirir les obres següents :

DISCOS
MÀQUINES
PARLANTS
el stock més complet

	Pessetes
ALBERDI: Tres ballets populars catalans	3.—
BLANCAFORT: Joc i danses al camp. .	5.—
BLANCAFORT: Cançons de muntanya.	4.—
BORRÀS DE PALAU : Romàntica . . .	2.50
BUXÓ : Quatre danses catalanes. . .	4.—
GARRETA : Sonata en do.	12.—
GERHARD : DOS APUNTS . . .	2.50
GRAU : Hores íntimes	5.—
LAMOTE, R. : Engrunes	4.—
MARQUÈS: Al jardí els infants juguen	2.50
MILLET : Catalanesques	4.—
MOMPOU : Cançó i dansa núm. 1. .	2.50
MOMPOU : id. id. núm. 2. .	2.50
MOMPOU : id. id. núm. 3. .	3.—
MOMPOU : Pessebres	3.—
PAHISSA : Escenes catalanes	4.—
PAHISSA : Sis petites fugues	4.—
PAHISSA : Preludi i grans fugues. . .	4.—
PUJOL, F. : Festa, suite de dansa . . .	4.—
VIVES : Quatre sardanes.	6.—

Publicacions de l'
Unió Musical Espanyola de Barcelona, S. A.

Editors de la majoria d'obres de la
moderna escola catalana de música

PASSEIG DE GRACIA, 54
(Xamfrà al carrer d'Aragó)

NOTICIARI

22 desembre 1929

- En el concert vinent actuarà el «Quatuor Belge à Clavier» del qual forma part l'excel·lent pianista Marcel Maas, ja conegut, i ben favorablement, del nostre auditori.
- El «Quartet Belga amb Piano» fou presentat en el curs darrer pels «Amics de la Música». L'excel·lent acollida que meresquen aquests artistes, ens ha decidit a incloure'ls en els nostres concerts.
- Pocs són els bons Quartets amb piano que existeixen. El «Quartet belga» és potser, actualment, el millor.
- No és probable que en el mes de gener donem cap més concert.
- Pel febrer, actuarà la nostra admirada «Orquestra Pau Casals». Si és possible resoldre algunes dificultats que encara existeixen, aquest concert pendrà una gran importància. Estarà consagrat a un gran romàntic francès i hi pendran part solistes i una gran massa coral.
- Pel mes de març, Strawinsky, amb gran orquestra i també solistes i cors. No cal dir que aquest concert serà preparat i dirigit pel propi Strawinsky, que vindrà a Barcelona expressament amb aquest objecte.
- És gairebé segur que en el Festival Strawinsky donarem la primera audició de «Noces», així com d'altres obres, també importantíssimes, del gran músic rus.
- Preparem també una sessió Joaquim Nin.
- Pel dissabte de Glòria tenim contractat Paul Hindemith, excel·lent concertista de viola, i un dels capdavanters de la música moderna alemanya. Les seves obres s'han imposat per tot on han estat donades al públic.
- El curs 1929-30 quedarà clausurat amb una sessió Oscar Esplà, en la qual pendrà part l'«Orquestra Pau Casals».

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA : DA CAMERA :
DE BARCELONA

ROBERT GERHARD

Heus ací l'ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA en un dels moments més justificats de la seva existència : Un autor català, home de cultura extraordinària, personalitat interessantíssima, torna entre nosaltres, portant dessota el braç una quantitat d'obres.

Aquest bagatge representa cinc o sis anys d'estudi i de treball. Cap afany de pública exhibició de les seves obres durant aquest temps; només el neguit de la producció, feta de cara a noves expressions musicals i amb una honradesa i dignitat, que ja serien suficients per a suscitar el nostre respecte.

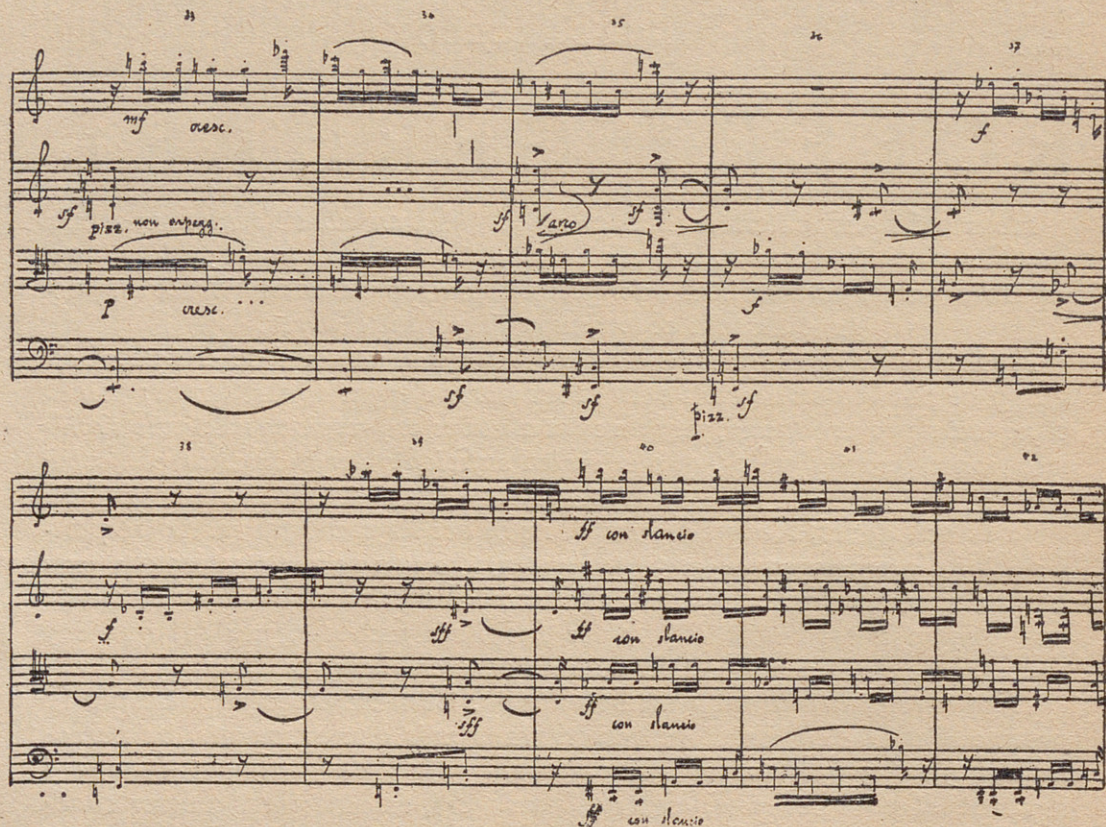
Ja és ací, doncs, Robert Gerhard, i són ací les seves obres. La responsabilitat d'una Associació com la nostra, era ben evident en aquest cas. I, resolts els obstacles inicials, oferirem al mestre els millors elements que teniem a les mans i totes les facilitats factibles, per tal que ens volgués fer sentir aquestes obres.

Hem arribat ara al moment culminant : Coneixerem aquest vespre la producció d'un dels joves músics catalans més ben preparats, de personalitat més complerta, de temperament més intel·ligentment inquiet i depurat, el nom del qual, n'estem ben segurs, està destinat a ésser conegut ben aviat per aquells que, ací o a l'estranger, es preocupen dels nous valors musicals i els saben donar desseguida l'importància que els correspon.

El judici de les obres serà probablement contradictori. Quin autor, fins els de més fàcil comprensió, no ha tingut els seus detractors? Reconeixem, àdhuc, que les obres de Robert Gerhard, precisament per ésser denses de sentit i lentes d'elaboració, no són fàcilment comprensibles de cop i volta.

Sapiguem nosaltres ésser dignes d'aquest moment, de tan accentuada importància per a la vida musical de Catalunya, i si la nostra comprensió no arriba a penetrar el sentit i la bellesa positiva d'aquestes obres, acullim-les, almenys, amb el nostre màxim respecte i la nostra efusiva cordialitat, amb la qual haurem ja fet la meitat del camí per a la seva comprensió.

AUTÒGRAF DE ROBERT GERHARD: FRAGMENT DEL "CONCERTINO"

NOTA BIOGRÀFICA

— A 12 anys (vaig néixer a Valls l'any 1896) deixava Catalunya i me n'anava a Suïssa per seguir els estudis elementals i ingressar aviat a una Escola de Comerç. A finals de l'any 1913 decidia enfocar la meua carrera musical i em traslladava a Munic, on vaig ingressar a l'Acadèmia reial. Malauradament la guerra em reboté de nou a Valls, i fou aleshores que vaig venir a Barcelona, on Granados i Marshall foren els meus mestres. Del 1916 al 1920 tinc l'honor d'ésser deixeble d'En Pedrell. He estat el seu últim deixeble. Aleshores començà per mi un moment, una mica llarg, massa complex per desenteranyinar-lo: era l'any 1921, vaig anar d'una banda a l'altra: Madrid, París, diverses ciutats alemanyes, Valls, Barcelona, Granada, Reus i només per atzar no vaig anar a Londres, ja veieu la situació, oi? En ésser a l'any 1922 em tanco en una masia a la vora del meu poble, dos anys passats d'aquesta manera no em donaren el resultat que confiava, i, com una bala, el mateix 1923 en marxo i vaig a Viena a treballar amb Schönberg; al 1926 segueixo Schönberg a Berlín, on anà nomenat professor a l'Acadèmia, i veus-aquí la meua vida fins que, el darrer setembre he tornat a Barcelona.

De «Una conversa amb Robert Gerhard», per F. Trabal. *Mirador*. N.º 47. 19 Desembre 1929.

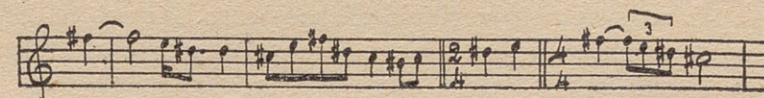
III. - ALLEGRO GIOCO

Els temes emprats per a aquest temps no són derivacions del mono-tema, sinó elements temàtics nous.

La flauta, damunt de forma acompanyant molt reeixida, exposa el tema següent:

que repren l'oboè. El desenrotllament es porta en forma animada i en creixent fins arribar a un disminuït i retingut, que és seguit d'un curt episodi transitiu, per a preparar l'adveniment del tema segon, d'un caràcter dolç i apacible, que diu l'oboè:

al qual s'hi ajunta, després, la flauta, doblant-lo a la tercera. La projecció polifònica, i a guisa de forma acompanyant originalíssima, porta uns arpegis periòdics produïts pel clarinet, obtinguts d'una derivació del *tema A*, que pel seu caràcter donen un remarcable interès a tot aquest cicle, que ve a tenir caràcter d'*intermezzo*; la línia musical és portada a una curta trajectòria per desplegament de formes evolutives que, en creixent, va a un fortíssim, per a pendre la declinació cap un ralentit amb retorn al *tema A* que ataca súbitament l'oboè:

iniciant-se el cicle terminal d'aquest temps.

La figuració temàtica suara apuntada continua a la flauta. Aquest cicle compleix la funció de «represa» amb molta afinitat amb el cicle inicial, del qual es diferencia per variació d'escriptura. La terminació d'aquest cicle enllaça, per una figuració *virtuosa* del clarinet, amb una reproducció del *tema B* tractat en imitacions canòniques que formen un petit *intermezzo*, al final del qual tots els instruments reprenen elements del *tema A*, tractats en funció de «coda».

IV. - VIVACE SCHERZANDO

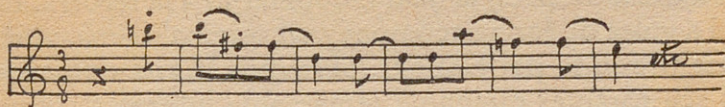
El tema inicial d'aquest temps és un derivat del monotema :

L'exposa l'oboè damunt d'una forma acompanyant d'aspecte lleuger, sense, però, desenrotllar-se, car únicament es tracta de constituir un cicle inicial a guisa de primera secció de *scherzo* o de *rondò*. La declinació és acusada per una figura en arpegi descendent del fagot sol.

El clarinet, contestat per la flauta, inicia el segon cicle, que és de desplegament temàtic i comprèn una llarga trajectòria, en la què s'acusen tres frases : La primera, de desplegament; la segona té per missió aconseguir cap a la represa de la primera, que és reexpressada amb transposició del plà sonor i amb variació d'escriptura. Aquest cicle es repeteix, i la seva declinació o terme és acusada per un creixent i una davallada cap el greu, que acaba damunt d'un pianíssim.

Entra la flauta amb el tema :

que és una variació del tema del tercer temps, *allegro giocoso*, per a constituir un *trio*, després del qual segueix un petit *intermezzo* que es repeteix sense modificació i aconduïx a la represa del *trio* anterior, del qual sols se'n diu la primera part per a portar la trajectòria, mitjançant una figuració en sèrie ascendent, en creixent i animant, cap a un *piano subito* en el qual l'oboè ataca el primer tema d'aquest temps, constituint-se una represa del cicle inicial.

Un creixent i molt accelerant, ens porta cap un *presto*, que constitueix el terminal d'aquest quintet, que és clòs per mitjà d'una insistent repetició de la fórmula inicial del tema primer.

JOSEP BARBERÁ

Hem demanat a Robert Gerhard uns mots de presentació de les seves sardanes, les quals ja abans d'ésser estrenades, han estat objecte de comentaris. Mestre Robert Gerhard ens ha fet, entre assaig i assaig, les següents manifestacions :

M'han dit que l'anunci de les meves composicions en forma de sardana ha produït estranyesa. — «Per què us poseu a fer sardanes, vos també?» — m'ha preguntat algú.

Aquesta pregunta m'ha desconcertat bastant. He cregut entendre que els meus amics haurien rebut sense sorpresa l'anunci d'obres de tendències revolucionàries o d'avantguarda, però que les sardanes produïen una mena de desil·lusió, com si jo hagués traït alguna esperança. Voldria desfer aquest malentès.

No sé si és gaire oportú confessar una ambició — sigui la que sigui — en un instant tan compromès. Però si m'he de veure amb cor de fer-ne una, serà la següent : tinc ambicions de *conservador*, no de *revolucionari*. Cada vegada veig més difícil i més gran la desproporció entre aquesta ambició i les meves aptituds. Per això he tret, per exemple, del *Concertino* el lema que duia *semper idem sed non eodem modo*. El considerava massa ambiciós. Però el mantinc com un *desideratum*; és el que sento més profundament. Em sentiria orgullós si d'aquí deu o vint anys el pogués aplicar amb justícia a una obra meva.

Les sardanes no responen pas a una actitud espiritual diferent de la que inspira les demés composicions meves. La tècnica és també la mateixa. L'única diferència és en les idees — més senzilles en les sardanes — com és natural, tractant-se de música que hauria de poguer servir per a ballar. Soc un admirador de la sardana i de moltes sardanes de gran bellesa, escrites per compositors catalans. De vegades em sembla que tinc una visió — una mica vaga encara — de la forma esplendorosa que podria arribar a assolir la sardana en el pervindre, donada la força de l'esperit racial que la va enlairant tan alterosament des dels sardanistes primitius. Només sento que les meves siguin tan incapaces de traduir — només que fós vagament — aquests pressentiments.

7 HAI-KAI

(d'Amour et Paysage, de J.-M. Junoy)

- 1
au milieu de la prairie verte
une vache tachetée
aux mamelles roses
- 2
j'ai caressé ta flottante chevelure de cressons bleus
d'une main pure,
ô clair ruisseau!
- 3
sous les lucioles
j'ai pompé dans tes lèvres une salive
nacrée
- 4
douce voix
qui glisses sur mon cœur
comme le reflet de la lune sur un lac sombre
- 5
pensée
ourlée de noir
au fond de mon cocktail d'oubli
- 6
sous la pluie d'été
je marche fredonnant par la route de platanes
oublieux de ma peine
- 7
mais en exil,
à quoi bon cette fleur, cet insecte,
ce nuage?

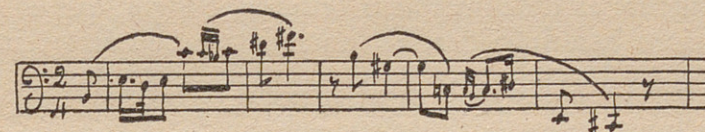
Queden, per curts moments, els violins segons sols, esfumant la línia acabada d'escoltar i, en pianíssim, és continuada aquesta línia per una infraposició del *tema A*, el qual, en reaparèixer, va tot seguit guanyant energies per a portar-se a un gran accelerament, que, una volta ha obtingut el seu màxim i aconseguida la força viva del moviment dinàmic, s'abandona a sí mateix i, perdent gradualment impuls, ens porta cap a l'acord final.

QUINTET

PER A INSTRUMENTS DE VENT

I. - MODERATO

S'inicia amb el monotema que exposa el fagot:

El clarinet el respon tot seguit, per a pendre'l, als pocs compassos, l'oboè, qui el glosa amb lleugeres modificacions, mentre els demés instruments inicien una transició amb un element destinat a constituir teixits polifònics. La línia és portada a un fortíssim que s'interromp sobtadament. L'oboè queda un curt moment sol i ataca el *tema B*.

que, en desplegar-se, aconduïx la corba musical cap a una acceleració per a anar cedint i arribar a un retintut en davallada, que constitueix la declinació, a la fi de la qual s'inicia un nou cicle, presentant-se el monotema, el qual del seu estat homòfon primitiu és transformat en polifònic; el diuen la trompa i el clarinet en la següent forma:

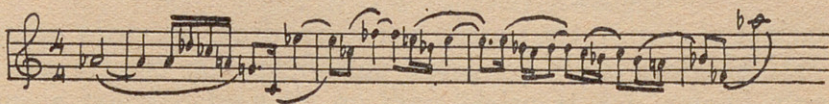
El desplegament té lloc en una corba de regular llargària, mantenint-se en sonoritat pianíssim fins arribar a la declinació, que és acusada per una figura fonamentada en l'estructura melòdica del monotema, la qual, iniciada a la flauta, passa cap al greu per a remuntar-se altra volta vers l'agut.

Continua la trajectòria simfònica amb una *reprise* a l'estil clàssic. Sorgeix el monotema en l'oboè, però desplegant els elements temàtics de diferenta faisó de com s'ha fet al començ de l'obra. A aquesta *reprise* en segueix una altra del segon tema, atacat per la trompa, el qual aconduïx cap a un *vivace quasi presto* que inicia el cicle terminal d'aquest primer temps.

II. - ANDANTE CANTABILE

Aquest *andante* és de constitució ternària, o sigui, que el constitueixen tres seccions ben definides. Es fonamenta en un únic tema.

Primera secció. - S'hi desplega el següent tema, atacat pel clarinet :

que no és altra cosa que una de les quatre formes fonamentals que pot adoptar el monotema de la present obra, el qual es combina contrapuntísticament amb el monotema que diu el fagot en la seva forma explícita.

La corba es desplega amb gran lirisme fins al moment en que es porta cap a una acceleració en creixent, per fer-la declinar amb un allargant de pocs compassos, que aconduïx cap a la

Segona secció. - Comença portant el tema, en la seva forma original, a la flauta; és desplegat entre formes polifòniques fins a un *rallentando* que ve a ésser un element de soldadura entre aquesta secció i la tercera que segueix.

Tercera secció. - No és altra cosa que una represa de la primera secció amb desplegament diferent, però amb els mateixos elements temàtics. La corba simfònica del desplegament és seguida d'una *coda* en funcions de terminal, que clou aquest temps amb gran suavitat.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA

"DA CAMERA"

DE BARCELONA

LXXII

ROBERT GERHARD

Les obres de Robert Gerhard que constitueixen la totalitat del present programa demanen una prèvia situació a l'auditori.

La música de Gerhard pertany al sector de la moderna escola que té per capdavanter al famosíssim Arnold Schönberg. Una de les característiques més visibles d'aquesta escola és el seu estil essencialment contrapuntístic: la concepció no és fonamentada sobre una base harmònica.

En aquesta música no han de cercar-s'hi acords, car l'agregació de sons, en la seva accepció corrent, no hi actua com a determinant d'un estat tonal ni modal.

La matèria harmònica, no obstant, hi existeix; però és obtinguda per mitjà de teixits polifònics, que es constitueixen emprant elements temàtics i, a guisa de canemàs, el compositor projecta al damunt d'ells grans línies, grans relleus, tota pretuberància i tota depressió musical.

D'aquesta faisó s'obtenen insospitades formes arquitecturals, i magnès i atrevidíssims desplegaments temàtics.

Una volta el compositor ha adoptat el seu tema, n'és una mena de presoner, sense que se'n separi un sol moment, car des d'un simple detall de forma acompanyant, fins als vèrtex més elevats i més punyents de la corba simfònica, tot deriva del que podem anomenar «monotema», el qual, un cop nascut, comunica alè de vida intensa per tots indrets de la construcció musical.

Per això, el compositor pren aquest monotema i, per fragmentació, per modificació en la seva estructura melòdica i rítmica, per reducció o amplificació melòdica, per contracció o per extracció, d'una petita fórmula

n'obté tot el que li és necessari per a constituir esplendorosament la seva obra, i al mateix temps que arquitecturitza tota línia musical, hi posa la seva emoció, la seva vehemència càlida i tot el seu sentiment estètic, per tal d'expressar ço que vol i necessita expressar.

CONCERTINO PER A INSTRUMENTS D'ARC

I. - ALLEGRO ASSAI

S'inicia en els violins primers un tema en descens:

Amb ell es constitueix un petit cicle expositiu, en el qual la línia melòdica dels primers violins és portada al límit agut de l'instrument mentre els violins segons prenen el mateix tema per a anar amb moviment ascendent i en creixent cap el sobre-agut, començant els violins primers i cel·los una lenta davallada, la qual, en moviment retingut, clou el primer cicle, a la fi del qual apareix una figura que denominarem *tema B*.

L'aparició d'aquest *tema B* es caracteritza per un «fort pesant». Totes les parts l'ataquen i el glosen.

La línia musical que es constitueix amb aquest *tema B*, adquireix intensitat a mida que va enlairant-se, fins arribar al seu vèrtex més elevat, des d'on es fa una declinació sota una forma temàtica derivada directament del monotema:

la qual, en trobar-se en el greu, va reduint-se melòdicament, fins que reapareix el *tema B*, presentat en un matís de feble sonoritat que fa de terminal del segon cicle.

La fórmula o element que major relleu adquireix en el tercer cicle és atacada pels violoncel·ls en dobles cordes:

Dels violoncel·ls passa als violins per a desplegar-se amb pluralitat de figuracions i aixecant-se cap a l'agut, sense que els cel·los l'abandonin, puig serveix com d'element bàsic a tot el teixit. Aquest cicle es caracteritza pel seu gran dinamisme. El fons harmònic és obtingut per unes successions de tercers o sextes confiades als segons violins i violes, els quals despleguen un element temàtic que, bo i tenint importància en el procés simfònic del monotema, és mantingut en un segon terme.

Un apaïbagament en disminuït ens porta cap a la llarga declinació, la fi de la qual és acusada per la reaparició del *tema B*, tractat ara de faiso diferent, la qual ens aconduïx vers un dolç retorn del monotema per a constituir el terminal d'aquest primer temps, que és clos damunt d'una triada consonant, preparada amb gran subtilitat i mestria.

II. - ANDANTE ESPRESSIVO E CON MOTO

Aquest temps comprèn una gran corba, en la qual hi són emprats dos elements temàtics i es constitueix per tres cicles. El primer es fonamenta en un primer tema; el cicle central amb el mateix tema anterior i un segon tema, que són portats a un interessant desplegament simfònic; el cicle terminal és constituït per un retorn al tema primer, portant-lo cap a un vehement fortíssim per a cloure cadencialment.

El tema que serveix per al cicle primer és el següent:

que és tractat en forma canònica, i portant la corba musical en bell i fort lirisme.

La intensificació lírica és accentuada en entrar al cicle segon amb el segon tema, que ataquen els violins primers:

línia musical de gran expressivitat que va desplegant-se en la regió aguda fins que, davallant, ens aconduïx a la reaparició del tema primer per a constituir, amb interposicions del tema segon, el cicle terminal.

III. - ALLEGRETTO VIVACE E CON SPIRITO

El tema amb què s'inicia aquest temps és, a la vegada que extraordinàriament ardit, d'aspecte un xic complexe.

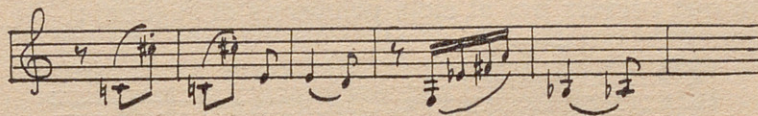

D'aquest tema el compositor n'extreu els intervals que el caracteritzen,

i, ja sigui amb el tema sencer o fragmentari, constitueix una interessant trama polifònica amb organització simfònica que atrau poderosament l'atenció. Els descensos ràpids, com els moviments ascensionals, són obtinguts amb una remarcable agilitat, sense que mai no es perdi la noció del tema.

Damunt del tema primerament esmentat, i amb elements més o menys individualitzats, es constitueix çò que en direm *primera secció*, la fi de la qual ve assenyalada per un *rallentando* i disminuït ràpid, que utilitza l'autor per a portar-nos a la *segona secció*, que comença amb el tema, derivat del primer :

el qual, combinant-se amb el tema secundari,

constitueixen el teixit polifònic i la idea del desenrotllament simfònic, fins que queda regnant per totes les cordes el *tema C*, i es constitueix una trama espessa mitjantçant formes canòniques i en pianíssim.